

L'INTRANSIGENT

NÚMERO SOLT
Val 15 cènts.
Subscripció trimestral, 1'50

PERIODIC NACIONALISTA DE JOVENTUTS
(ADHERIT A LA "UNIO CATALANISTA")

Redacció i Administració
Canuda, 14, pral.
CIUTAT

Credo

Mentre entre nosaltres — sembla — es posa sordina als radicalismes en la defensa del ideal, la qual cosa era pronosticada pels mestres en nacionalisme, d'ençà que es cercaren els camins acomodaticis de les belles corbes encisadores; s'aixeca a Irlanda la gegantina figura de Mac-Sweeney, nom que ja ha assolit la immortalitat.

Bon ciutadà que et deixes dir nacionalista, tu que votes dematí, tu que sens esponjada la teva còrpora admirant ministres als *leaders*, tu que abominaries del cant patriòtic i ara de tant en tant el cantes o be mous els llavis com si ho fessis, que saps resistir les apretades a peu dret en una conferència o assemblea, que algú colp tents respectes per l'idioma català, que estàs inserit a un cens, tu que esmenes poc argent en *papers* nacionalistes, digues, has fet esment de la mort gloriosa del batlle de Cork?

Ben segur que no; el fet passarà per tu com l'aigua per la superfície del vidre.

Alligona't. No hi tens d'arribar tu a sacrificar la vida per un objecte, però, alça els ulls al cel que hi ha una trella més, apren del que era més fort del que ell mateix creia: qui sap si tu també ets més fort del que et creus?

La darrera vegada que el dugueren a la presó jurà que, viu o mort, ne sortiria abans d'un mes.

Tu que et dius nacionalista, aturat i reflexiona un moment en la senzilla sublimitat d'aquest jurament.

Reflexiona i deduiràs que Mac-Sweeney estava convençut de que defensava una causa santa, i per manament de la seva consciència, sabia que l'excelsa virtut del seu ideal no mereixia l'empresonament, i saltant per damunt de les lleis dels homes i fins de les ultra terrenes, donatelseu credo, jurà que en sortiria abans d'un mes.

Era més fort de ço que ell mateix es creia, la seva inquisitorial agonia, voluntària en holocaust a la seva pàtria, durà dos mesos i mig; emprò, ell ha sortit de la presó.

La causa del seu poble, amb el sol sacrifici de la seva preciosa vida, ara anirà depressa, no hi valdrán obstacles.

El fet és d'una grandiositat que no podem ni arribar a capir, nosaltres misers cuquets que ens arrosseguem pànxa en terra.

Els que tinguin la fortuna de sapiguer admirar el gran sacrifici d'aquest superhome, haurán sentit frissons d'esglai; el magne sacrifici mereix una oració, signi com sigui la oració, mes eixida del cor, obliga a flectar els genolls en terra per tal de que al alçar-se es pugui sentir el reconfortament d'un jurament en emmenar la pròpia ètica.

La flor quant mor, deixa a la mà la lleugor de noves flors.

Esguardem al nostre entorn.

Som nacionalistes catalans... enfortim al menys en l'heroisme llunyà la nostra sentimentalitat.

Siguem perseguïdors d'idealitats positives, conservem l'hàbit d'una contínua aspiració a renovar aquesta ètica, per a fer camí avant vers el millorament individual per abastar el col·lectiu.

Oblidem els fracassos, ventem-los de la memòria per a no eternitzar la desilusió del desengay, salvem-nos de l'atòfia i de l'inconstància, destruïm l'escepticisme dels vençuts, que pel seu front no hi ha llorers.

Qui fou el batlle de Cork

Biografia extreta de "La Veu de Catalunya" i de la premsa estrangera.

Es mal de mort l'estoïcisme del desengany.

Cerquem remei a la lascitud del nostre esperit poruc, ventant-ne el llevat del pessimisme de les esfumades il·lusions.

Aixís encara florirán noves esperances a la càlida besada del optimisme, i ben aviat gaudirem insospitades felicitats de realitats més belles que les obirades i no abastades.

En l'abstinència inconscient hi havem passat ja massa temps, gairebé esdevé una amoral complicitat.

Malaventurats si acabéssim de cloure el nostre esperit als aires de renovellació, malaventurats si despreciam l'instint lògic de cercar noves fonts de vida en nosaltres mateixos.

Els arbres cada any perden fulles i fruits, i cada any treuen nova florida, el que cal és que la soca senti corre la sava renovelladora, que, si és podrida de dins, cal arrencar soca i arrels.

Atrofiats seriem de cor si no sacudíssim l'encantament que ens engrillona a tota mena de vexacions, si és per egoisme del ben viure, si ho fem per a no torbar la placidesa del regal de la tranquila pastura, cremem símbols i banderes i anem a engroixir aquestos escamots de gent aprofitada i billosa, que aleshores encara millorarem el benestar personal i no perjudicarem a Catalunya que, per culpa nostra, avui és víctima de totes les malures.

Si som cegs i sorts pel que passa pel món, no li durem Catalunya al món.

Han passat moltes hores propícies, i encara van brandant les campanes, si no les sentim, desventurats de nosaltres i de Catalunya.

J. GRANT I SALA

Catalanistes...

Boicot als productes Anglesos
Visca la llibertat dels pobles...!

setmana de Pasqua, fou detingut a Ballisadee, passant de la presó de Cork a la caserna de Richmond (Dublin), a la presó de Wakefield (Anglaterra) i al camp d'internament de Frongoch (País de Gales), essent deixat anar la vigília de Nadal del mateix any 1916.

En febrer del 1917, fou detingut i deportat a Anglaterra sense acusació ni judici, prohibint-se-li de tornar a Irlanda. S'establí a Bromyard, prop de Malvern (Worcester). Allí es casà el 9 de juny del mateix any amb Miss Muriel Murphy, filla de Cork. Vuit dies després se li revocà l'ordre d'exil com al seus companys.

A l'octubre del mateix any tornà a ésser empresonat a Cork, condemnant-se'l a sis mesos de treballs forçats, i el 10 de novembre, junt amb altres empresonats, féu la vaga de la fam; per a obtenir que se'ls considerés detinguts polítics. Al cap de tres dies foren deixats anar.

En març de 1918 fou detingut novament a Dublín, perquè acabés de complir sa condemna de 6 mesos, essent tramès a Cork i retornat a la presó.

deixat anar el 4 de setembre. A la mateixa porta de la presó el tornaren a agafar i, sense jutjar-lo, el tancaren a la presó de Lincoln (Anglaterra), en companyia del president de la República Edmond de Valera i altres. En març de 1919 el deixaren anar, i, quan ja era a casa seva, l'ordre fou revocada. Des d'aleshores, per no ésser agafat, s'amagava, dormint cada dia a casa d'un amic diferent, però sense sortir gairebé mai de Cork o de Dublín, lliurat com estava als treballs de la revolució.

En març d'enguany fou elegit alcalde de Cork, succeint a Alderman Thomas Mac Curtain, qui havia estat assassinat una setmana abans per les forces angleses d'ocupació.

Aleshores li fou més difícil d'amagar-se, puix que no deixava de complir sos deures d'alcalde i primer magistrat de la República, a l'Ajuntament de Cork, on fou detingut el 12 d'agost.

En ésser judicat, digué al tribunal anglès la seva frase memorable: «Só l'alcalde i el primer magistrat de la República en aquesta ciutat, i vosaltres no sou qui per a jutjar-me, ans al contrari, segons dret, jo us dec jutjar a vosaltres.» Després, afegí: «Só lliure, i abans d'un mes sortiré de la presó o viu o mort», creient que el seu cos feble, per les persecucions i treballs endurits, no resistiria 30 dies la vaga de la fam a què estava disposat a lliurar-se, com altres 11 companys seus. Ara ha mort, al cap de 72 dies d'haver començat a refusar els aliments. Al principi, i després diverses vegades, ha rebut els Sagraments de l'Església Catòlica, essent confortat amb la visita dels sacerdots irlandesos, que no li han prohibit el seu patriòtic sacrifici, considerant-lo, —com ell mateix deia— fruitós per l'alliberament d'Irlanda.

Mac Sweeney ha estat empresonat diverses vegades. En gener de 1916 passà cinc setmanes a la presó de Cork fins que el Tribunal l'alliberà. El 3 de maig del mateix any, després de la sublevació de la